

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83-177

PODUREDNIŠTVO:

34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646

Letna naročnina, Italija

Lir 17.000

Letna inozemstvo

» 25.000

Letna inozemstvo, USA dol.

30

Poštno čekovni račun: št. 24/12410

Leto XXXIII. - Štev. 17 (1650)

Gorica - četrtek, 23. aprila 1981 - Trst

Posamezna številka Lir 400

Kristjani in prizadeti ljudje Krščanski svet je slavil Gospodovo vstajenje

V evangeliju se Jezus zelo pogosto srečuje z ljudmi, ki jim danes pravimo »prizadeti« ali »handikapirani«. To so mrtvoudni, gobavi, slepi, obsedeni. Za nekatere vemo, kako se je Jezus z njimi srečal: ozdravil jih je s svojo besedo. Mrtvoudnemu v Kafarnaumu je rekel: »Vzemi svojo posteljo in hodi...« Slepороjenemu: »Pojdi v kopel Siloe in se umij.« Slepороjeni je šel, se umil in spregledal. Takšno je bilo Jezusovo srečavanje s prizadetimi. Pomagal jim je po svoje.

CERKEV DAJE ZGLED

Cerkev se je vedno zavedala, da se mora pri Jezusu učiti v vsem: ne samo ob njegovem nauku, temveč tudi ob njegovem ravnanju. Zato vidimo v zgodovini, kako je vedno skušala posnemati svojega božjega Učenika tudi v ravnanju s prizadetimi ljudmi, s handikapiranimi.

Med prvimi naj omenimo sv. Janeza od Boga, ki je za oskrbo bolnikov in prizadetih ustanovil red usmiljenih bratov. Prvi je začel sprejemati v svojo bolnišnico vse, ne samo bolnike, tudi pohabljenice.

V preteklem stoletju je sv. Jožef Cottolengo v Turinu živel ves za te najbolj prizadete in pozabljene ljudi. Ustanovil je poseben zavod ali bolnišnico za take, ki so se jih branile vse druge bolniške ustanove. To je znani Cottolengov zavod, kjer je zbrana najbolj usmiljenja vredna človeška skupnost. Toliko človeške bede ni nikjer drugje.

Zgledu sv. Jožefa Cottolenga je sledil don Orione v našem stoletju, ki ga je Cerkev lani razglasila med blažene. Pa imamo še celo vrsto drugih kristjanov, ki niso prišteti med svetnike, ki pa so s podobno vnemo in ljubeznijo skrbeli za prizadete.

ZGANILA SE JE TUDI SVETNA DRUŽBA

Sedaj se je civilna družba v številnih državah spomnila, da ima tudi ona dolžnost do takih ljudi. Na veliko in široko so začeli govoriti in pisati o »handikapiranih«. Pojavili so se v ilustriranih časopisih, na radiu in na televiziji. Razna bolj ali manj humanitarna gibanja se postavljajo s svojimi zahtevami za prizadete. Organizacija Združenih narodov je leto 1981 razglasila kot leto prizadetih. Handikapirani so prišli v modo. Dela se pa tako, kakor da bi se do sedaj nihče ne bil brigal za te nesrečne ljudi.

Prav je, da je tudi civilna družba, to je država prišla do spoznanja, da je treba skrbeti za prizadete ljudi in jim pomagati. To je dolžnost urejene civilne družbe. Toda kar ni prav, je pogosto odnos do prizadetih.

V svetnih ustanovah za prizadete se namreč velikokrat z njimi postopa kot bi se ne smelo. Predvsem so tu stavke uslužbenec in nameščencev. Brali smo zelo hude stvari na razum, ki pričajo o pomanjkanju človeškega čuta do bolnikov in prizadetih. Njihove stavke pričajo, da jim gre predvsem za denar, za plače in ne za človeka, za trpečega sočloveka, kaj šele za trpečega brata v Kristusu. V zavodih redovnikov se ni še slišalo, da bi bili pustili bolnike brez hrane, v civilnih zavodih se je to že zgodilo.

Druga stvar je odnos med bolniki in potrebnimi osebjem. Opazi se, kako so številni taki, ki ravnaajo z bolniki kot bi stregli strojem in ne ljudem. So pač na delu zaradi plače in ne zaradi ljudi, še manj iz krščanske ljubezni. Egoizem in potrošniška miselnost sta se vgnezdila tudi v te človečanske ustanove in upravljalne družbe. Vendar se temu ne čudimo: za tiste, ki so brez vere, je človek le številka, le bitje, ki nam je večkrat v napoto.

Mi kristjani, kjerkoli smo, moramo ravnati drugače. Prizadetemu sobratu in sestrji moramo najprej privoščiti dobro besedo. Potem tudi kak obisk, kolikor je mogoče. Opažamo, kako so v tem oziru nekatere osebe zelo požrtvovalne. Bolniki potrebujejo tudi kako manjšo uslugo. Radi jim jo izpolnimo, če nam je le mogoče. Predvsem pa za bolnike molimo, kakor tudi za tiste, ki jim strežejo in zanje skrbijo. Oboji so potrebni božje pomoči.

PAPEŽ JANEZ PAVEL II. TELESNO PRIZADETIM

... tisti, ki vam pomagajo, občudujejo vašo potrpežljivost, vašo vedrino, vaš pogum, solidarnost, ki vas veže med seboj, družinski čut, ki ga ohranjate. Kajti niste samo podpiranci, saj skrbite drug za drugega, vse napravite, da bi živeli, hodili, delali, s skromnimi sredstvi, s pohabljenimi udi, kakršne vam je pustila bolezen. To upanje je lepo. Sam sem ob tem ganjen. Ta želja po življenju je Bogu všeč in želim vam, da jo še naprej gojite.

Toda ne prihajam k vam le s tem človeškim spodbujanjem. Prihajam, da potrdim tisto, kar so vam brez dvoma že povedali duhovniki, sestre in krščanski laiki: v vaši bedi vas ima Bog rad.

Kristus, ki ga častimo, je sam prestal preizkušnjo križa, preizkušnjo, ki ga je izmaličila, in to brez kakšnekolik njegove krivde. Izročil se je Bogu, svojemu Očetu. In njegovo trpljenje je postalo za brezštevilne ljudi, za vas, zame, vir odrešenja, odpuščanja, milosti, življenja.

Ta solidarnost in trpljenje je velika skrivnost. To je srce naše vere. Tisti, ki so kristjani, razumejo moj jezik. Če svoje trpljenje sprejmete potrpežljivo in iz ljubezni do drugih prenašate in ga darujete Bogu, postaja vir milosti za vas, ki vam Gospod pripravlja nebesa, in za mnoge druge. Molite lahko tudi zame in za vse tiste, ki mi izročajo svojo bedo. Bog naj vam pomaga! Bog vam daj miru!

K. H.

Velikonočni prazniki so v Italiji potekali v znamenju slabega vremena: mraz, dež in zmrzal so mu dali nek turoben pečat. Seveda pa vse to ni nič zmanjšalo veličastnosti obredov po cerkvah in notranjega doživljanja vseh tistih, ki jim Gospodovo vstajenje pomeni jamstvo za lastno vstajenje in poveličanje.

VELIKA NOČ V RIMU

Tudi letos so turisti iz vsega sveta preplavili Rim. Računajo, da se je na velikonočno nedeljo zbralo na trgu sv. Petra nad 200.000 oseb. Premnogi so občutili nevšečnosti, ki so jih povzročile razne stavke v cestnem prevozu in letalskih voznjah. Tudi vreme je bilo vse prej kot spomladansko.

Na veliki petek zvečer je bila običajna pobožnost križnega pota v Koloseju, ki jo je vodil sam sv. oče. Ob močnem dežju je nosil križ od postaje do postaje. Vsako postajo so napovedovalci oznanili v šestih jezikih: italijanskem, poljskem, angleškem, francoskem, španskem in nemškem.

Na veliko soboto v opoldanskem času se je sv. oče podal v baziliko sv. Petra in se zadržal dobro uro v spovednici. Kakih 20 oseb je bilo deležnih njegove odveze.

Obredi velikonočne vigilijske so se pričeli ob 22. uri in se podaljšali do dveh zjutraj. Točno opolnoči se je začela vstajenska maša, ki so jo oznanili zvonovi iz bazilike sv. Petra.

Na samo veliko noč je sv. oče najprej opravil slovesno sv. mašo, nato je podelil opoldne znani blagoslov »Urbi et orbi« (Mestu in svetu). Velikonočna voščila je izrekel kar v 43 jezikih. Tudi Slovenci smo jih bili deležni v našem jeziku.

Opoldanski nagovor je vseboval dve misli: mir in zaščita življenja. »Cerkvi in svetu,« je dejal, »želim velikonočni mir, resničen in trajen. Želim ga vsem, ki živijo v tesnobi, v ozračju napetosti in pod grožnjami, želim ga posameznikom in narodom, zlasti tistim, ki so ga posebej potrebni.«

Nato se je dotaknil problema splava in dejal: »Velika noč prinaša izročilo življenja, ki se je osvobodilo smrti. Naj zmaga misli in načrti, ki ščitijo človeško življenje, ne pa utvare tistih, ki vidijo napredek človeka v pravici, da se zada smrt življenju, ki je bilo komaj spočeto.«

KRVAVA VELIKA NOČ

Kako upravičeno je bilo papežovo voščilo o miru, je pokazalo

krvoprelitje v Libanonu, na Filipinih in v Severni Irski.

Na velikonočno nedeljo je topništvo vojaških sil majorja Hada-da, ki ima zaseden pas ozemlja na jugu Libanona ob izraelski meji, z granatami zasulo mesto Sidon ob sredozemski obali. Ker je Hadad kristjan in prav tako njegove čete, je muslimansko prebivalstvo Sidona v napadu videlo neke vrste protimuslimanski izziv in reagiralo tako, da je zažgalo in opustošilo melhitsko grško-katoliško cerkev v mestu ter razdejalo škofijski sedež maronitskega škofa Ibrahima El Helouja. Sam škof si je komaj rešil življenje.

V Bejrutu je sirsko topništvo ponovno toliko tamkajšnje krščansko četrt. Prav tako se je nadaljevalo obstreljevanje mesta Zahle, ki ima krščansko prebivalstvo, a je že nekaj tednov obkoljeno od sirskih čet.

Do krvoprelitja je za velikonočno nedeljo prišlo tudi na Filipinih v mestu Davao. To mesto leži na otoku Mindanao in ga je obiskal tudi sv. oče Janez Pavel II., ko se je mudil na Filipinih. Davao leži na območju, kjer živi močna muslimanska manjšina, ki že vrsto let vodi gverilsko vojno zoper filipinsko vojsko. V trenutku, ko je bila v stolni cerkvi sv. Petra večerna maša in svetišče prepolno vernikov, je neznan terorist vrigel ročno bombo, ki je eksplodirala malo pred glavnim oltarjem in ubila tri vernike. Uro kasneje je drug neznanec vrigel ročno bombo na skupino oseb, ki je stala pred cerkvenimi vrati. Na mestu je bilo ubitih šest oseb, druge štiri pa so kasneje zaradi zadoblenih ran umrle v bolnišnici.

V Ulstru, tj. Severni Irski, ki še vedno pripada Angliji, so v Londonderryju, ki ima katoliško večino, hoteli proslaviti na pokopališču spomin padlih Ircev, ki so se na veliko noč 1916 v Dublinu dvignili zoper angleške zavojvalce. Manifestacija na pokopališču je mirno ptekle, toda ko se je množica razhajala, se je v njo pognalo vozilo angleške vojske ter ubilo dva mladeniča pri 18 letih starosti. Razjarjena se je nato množica znesla nad angleškimi vojniki in policaji tako, da jih je obsula s kamenjem.

Tako je moral biti letos krščanski svet ob prazniku Kristusovega vstajenja, ki je praznik življenja, priča prav nasprotnega: krvoprelitja in uničevanja življenj. Tudi to govori o silni moralni krizi, v katero je človeštvo zašlo, ker zavrača evangelijska načela ljubezni, miru in sprave.

★

Katera znanost je najboljša? Tista, ki nas nauči obvladati same sebe. (Charles Dickens)

Janez Pavel II. v krajih Janeza XXIII.

V nedeljo 26. aprila, tj. na belo nedeljo, bo sv. oče Janez Pavel II. obiskal kraje mladosti papeža Janeza XXIII., Bergamo in Sotto il Monte. Msgr. Francesco Loris Capovilla, škof v Loretu, nekdanji osebni tajnik »dobrega papeža« je na razna zastavljena vprašanja dal nekaj značilnih odgovorov:

1. V čem si, po vašem mnenju, ta dva papeža sličita?

Janez XXIII. je bil iskren prijatelj poljske Cerkve in države. Rad je govoril o svojem rojaku iz Bergama Francescu Nullo, ki je padel komaj 37-leten blizu Krakova 5. maja 1863 v borbi za svobodo poljskega naroda. Leta 1912 se je msgr. Roncalli udeležil 22. mednarodnega evharističnega kongresa na Dunaju. Priložnost je izrabil, da je obiskal še Krakov in maševal 17. septembra v tamkajšnji stolnici. Isti dan je obiskal solni rudnik Vieliczko, ki hrani v sebi kapelo, oltarje in kipe, vse iz soli izdelane. Po 69 letih papež Wojtyła vrača pokojnemu Roncalliju ta obisk.

Mnogo stičnih točk bi lahko našli med obema papežema: oba izhajata iz skromnih, a versko zelo trdnih družin, iz krajev z močnim katoliškim obelježjem, oba zelo navezana na domača izročila, nagnjena k potrpežljivemu razgovoru, polna zaupanja v sočloveka. Papež Wojtyła je doživel leta nacistične okupacije svoje domovine ter z njo povezanim nasiljem, papež Roncalli pa grozote prve svetovne vojne, ko je kot vojaški kurat lajšal trpljenje ranjenim in umirajočim, za časa druge svetovne vojne pa je kot papeški delegat v Carigradu vršil poslanstvo usmiljenega Samarijana, pomagajoč grškim beguncem in judovskim preganjanjem. Izvoljen za papeža je Roncalli takoj prekinil z značilno osamljenostjo papežev v Vatikanu s tem, da je začel obiskovati bolnike in kaznjence po rimskih bolnišnicah in ječah. Njegov tretji naslednik Wojtyła je tem njegovim prvem še negotovim in plahim korakom dal svetovno razsežnost.

2. Kaj je pomenilo za Janeza XXIII. kmečko okolje, v katerem se je rodil?

Roncallijevo »skrivnost« se da doumeti le, če poznamo vzdušje Roncallijeve družine, kjer se je delo vezalo z žrtvijo in disciplino vsakdanjih opravil in kjer je krščanska modrost krepila družino, revno na tvarnih dobrinah. Ob rojstvu Angela

Svetišče »Madonna delle Caneve« v rojstnem kraju Janeza XXIII. Sotto il Monte, kamor je Angel Roncalli rad zahajal kot otrok, duhovnik, škof in kardinal. Tu je opravil v času svojih zadnjih počitnic pred izvolitvijo za papeža še enkrat sv. mašo. In mesec dni po svoji izvolitvi je udeležencem rimskega romanja iz Benetk to cerkev omenil kakor kraj, kamor ga je mati kot otroka pogosto vodila, ga dvignila na roke in mu skozi okno dala gledati notranjost svetišča

Jožefa Roncallija je vsa družina štela 32 članov, vsi zaposleni na polju, v hlevu, pri gojenju sviloprejk. Tu se je molil trikrat na dan Angel Gospodov, ki ga je nato začel moliti Janez XXIII. ob nedeljah opoldne na balkonu vatičanske palače, tu se je vsak večer opravljal rožni venec, prek vsega leta pa razne pobožnosti. Leta 1930 je duhovnik Roncalli pisal svojim staršem: »Odkar sem pri 10 letih odšel z doma, sem prebral mnogo knjig in se naučil mnoge stvari, ki me jih vi niste mogli naučiti. Toda tisto malo, kar ste me naučili, je zame pomenilo najbolj dragocen napotek na življenjsko pot.«

3. Po 18 letih od Roncallijeve smrti, je mogoče še kaj novega reči o njegovi osebnosti, ki se razodeva v kristjanu, duhovniku, škofu in papežu?

Njegov »Dnevnik duše« nam ga razodeva kot kristalno čisto in sončno osebnost, poln spoštovanja do drugih, poln zaupanja v poboljšanje zabredlih. Bil je duhovnik, ki se je zavedal svojega poslanstva, srečen darovati se Bogu in bližnjemu v celoti, tako prežarjen z vero, da ga ničesar nikdar ni presenetilo, nikdar v zadregi

pred učenimi in mogočnimi, nikdar pogojen od zunanjega okolja ali svetnega mišljenja, zato brez strahu pred kritiko svojih nasprotnikov. Kot škof se je zavedal, da sam ne more vsega storiti, zato vedno dostopen za misli drugih. Domač mu je bil izrek sv. Bernarda: »Vse videti,« kajti drugače bi bil slep in naiven pastir; »maršikdaj ne hoteti videti,« da ne raniš in ne odbiješ sodelavcev in »čim manj popravljati,« da ne ubiješ poleta v človeku, voljnem dela.

4. V katerih stvareh je bila intuicija (pogled v stvari in naprej) Janeza XXIII. najbolj daljnosežna?

Najprej njegova pobuda za sklicanje novega vesoljnega cerkvenega zbora, nato poudarek, da je Cerkev misijonarska, prva srečanja s predstavniki ločenih Cerkva. Tako je papež Roncalli odprl pot za tri nova tajništva: za edinstvo kristjanov, za ostala verstva in za ne verujoče. »Sem vaš brat Jožef,« se je označil samega sebe, ko je bil povzdignjen na papeški prestol, uporabljal besede iz Geneze, tj. prve Mojzesove knjige, prepričan, da je trajen uspeh v »pustiti se voditi od nebeškega Očeta.«

Spet kliče nas venčani maj...

Mesec maj je od davnine Mariji posvečen. Nekateri se pa bojijo, da preveč častimo Marijo. Nikdar preveč, če jo postavimo tja, kamor jo je postavil Bog. Ni treba nič dodajati, pred nami je velika žena, o kateri je zapisano: Mati Jezusova. Ali je možno izreči o kakšnem človeku kaj večjega?

Bojazen ni na pravem mestu, saj je strah že marsikoga oropal krščanske topline. Kakor je otrokovo življenje prazno brez matere in njene ljubezni, tako je okrnjeno, mrzlo krščansko življenje brez Matere Marije.

Kaj mi pomeni Marija? Ali je moja po-božnost do Marije tako pristno marijanska, da me vodi h Kristusu? Ali je življenje sredi dela, v tovarnah, pisarnah, domovih, sredi ceste, priča, da smo kristajni Marijini otroci? Ali skušamo Marijo posnemati? Posnemanje Marije ima svojo osnovo v veliki podobnosti s Kristusom in v tesnih vezeh, ki vežejo Mater in Sina. Kristus je podoba nevidnega Boga, Marija pa je najbolj popolna podoba Kristusova. Posne-manje Marije postavlja pred kristjana Kri-

stusov zgled in nauk. Posnemati Marijo se pravi, prizadevati se za notranje Kristu-sovo mišljenje in delovanje.

Nikakor pa si ne smemo posnemanja Marije, kakor tudi Kristusa, predstavljati kot mehanično ponavljanje njenega zunan-je življenja. Skromnega in preprostega zunanjega Marijinega življenja ne moremo povsem posnemati, ker so danes drugačne življenjske razmere in pogoji. Skrb za svetost zahteva predvsem posnemanje Mari-jinega notranjega stanja, njene notranje usmeritve in njenega duhovnega razpolože-nja, ki je značilno za njeno življenje.

Kar moremo posnemati pri Mariji je zla-sti njena predanost božji službi, svojemu poklicu, ponižnost in odpoved, s katero je služila Kristusu tudi takrat, ko je bila njena služba in njen poklic žrtvovanje, predvsem pa njena ljubezen, s katero je vse delala za Boga, popolna podređitev njene volje božji volji. To so prvine Ma-rijine svetosti, ki jih moremo in moramo uresničevati tudi v svojem življenju.

L. Š.

Umrla je Nada Konjedic

V goriški bolnišnici je na veliko noč umrla Nada Konjedic. Vsi smo jo poznali, a le redki obiskovali. Rodila se je v Plaveh pri Kanalu 20. maja 1908 v ugledni družini, ki pa se je po prvi vojni preselila v Ljubljano. Tu je Nada dovršila študije in se zaposlila na uredništvu dnevnika »Slovenec«. V družini niso bili posebno verni, ona pa je našla pot do Boga in mu ostala zvesta do smrti. V Ljubljani se je pridru-žila Katoliški akciji, kjer je veliko in uspeš-no delovala, še več pa molila.

Ze štiriletno jo je prizadela otroška pa-raliza, zaradi česar se je zdravila po raznih bolnišnicah, prestala vrsto operacij, nosila težke oklepe na nogah, a stanje se ji je kljub temu slabšalo iz leta v leto. Po dru-gi vojni se je z mamo preselila v Gorico.

Takrat smo jo vsako jutro videvali v cer-kvi sv. Ignacija pri maši in obhajilu.

Tudi v Gorici si ni dala pokoja. Na njeno pobudo so se ustanovili dekliški krožki v Gorici, Steverjanu, Sovodnjah, ki so nekaj let zelo uspešno delovali. Z veliko težavo je hodila, pogostoma na ulici padla, se sa-ma pobrala in nadaljevala s pogovorom kakor da bi se nič ne zgodilo.

Ko se je pred 15 leti preselila iz Mame-lijeve v Mazzinijevo ulico, je bila že po-polnoma hroma, priklenjena na bolniški voziček. Njene umske zmožnosti pa se ni-so zmanjšale. Prevajala je knjige iz vseh glavnih evropskih jezikov in pripravljala igre za radio Trst A. Pri tem je večkrat izpričala svojo krščansko zavest. Če je bila igra dvomljive moralne vsebine, jo je kratkomalo odklonila ali pa zahtevala, da jo popravijo. Raje je izgubila delo kakor

da bi odstopila od svojih krščanskih načel.

Njena glavna zaposlenost pa so bile lek-cije, ki jih je dajala slovenskim in tudi italijanskim dijakom. Štela si je v veliko čast, da je zadnje čase imela med učenci samega goriškega nadškofa Cocolina. Kako dobro se je pri njej izpopolnil v slovenšči-ni, so se lahko vsi prepričali ob njegovih zadnjih vizitacijah po slovenskih župnijah.

Privzeta na bolniški voziček ni mogla nikamor, vendar je od tu vse urejevala, našla po telefonu z vsemi stik in njena največja sreča je bila, če je kak duhovnik maševal v njeni sobi. Med temi je bil več-krat tudi g. nadškof Cocolin.

Bolezen ji je vzela vso zunanjo lepoto, zato pa je bila toliko lepša njena duša v sijaju božje ljubezni in junaškega prena-šanja bolezni. Nikdar ni tožila, nikdar omahovala. Obisk pri njej nas ni potrl, nismo je pomilovali, nasprotno, če bi bilo kristjanu dovoljeno, bi jo zavidali, tako je bila v svoji notranjosti srečna, tako močno združena z Bogom. Vsakodnevno obhajilo ji je dajalo moč, da je vse ne samo vdano, temveč z radostjo prenašala.

V torek popoldne 21. aprila je bila po-grebna maša v goriški stolnici, nakar so jo prepeljali v družinsko grobnico v Plave. Pogrebno mašo je opravil msgr. Franc Močnik ob asistenci msgr. Soranza in žup-nika M. Komjanca. Msgr. Močnik in msgr. Soranzo sta se pokojnice pri evangeli-ju tudi spomnila z izbranimi besedami.

S Kristusom je vse življenje trpela, z njim je na veliko noč šla iz trpljenja v po-veličanje. Nasvidenje, draga Nada, v svetih nebesih! - Zora

Seminar FUENS-a v Zahodni Nemčiji

V tednu pred veliko nočjo je bil v mla-dinskem domu Christianlyst, na Južnem Slesvigu v Zahodni Nemčiji vsakoletni se-minar mladinske komisije Federalistične unije evropskih narodnostnih skupnosti (FUENS). Kot znano, je za Slovence v Ita-liji včlanjena Mladinska sekcija SSK, ki je lani tudi priredila podoben seminar v Dragi pri Trstu. Letos so bili na vrsti Dan-ci v severni Nemčiji.

Seminarji mladinske komisije FUENS imajo več namenov: predstavitev manjši-ne gostiteljice, izmenjava mnenj in infor-macij o najbolj perečih vprašanjih prisot-nih manjšin in pa razpravljanje o temati-ki, ki jo določijo iz leta v leto prireditelji.

Če so bili lani na vrsti odnosi med ve-čino in manjšino, je bila letošnja osred-nja razprava s poročili vseh prisotnih manjšin posvečena manjšinskemu šolstvu.

Predstavniki SSK, ki so ga sestavljali Ivo Jevnikar, Silvija Callin in Marjan Bre-celj, je tako moglo seznaniti prisotne z zgodovinskim razvojem in sedanjim stan-jem slovenskega šolstva v Italiji, obnem pa opozoriti na še vedno odprta vprašanja, kot so odsotnost slovenskih šol v videm-ski pokrajini, zahteva po avtonomiji, po-manjkljivo strokovno in poklicno šolstvo, odsotnost slovenske stvarnosti na univerzi ipd. Predstavniki Mladinske sekcije SSK so tudi obvestili prisotne o zadnjem raz-voju v zvezi z zahtevo o globalni zakonski zaščiti.

Na seminarju je bilo prisotnih več kot 50 mladinskih predstavnikov trinajstih na-rodnostnih skupnosti. Seveda so bili dele-žni največje pozornosti gostujoči Danci v Nemčiji. O njihovem položaju so udeleženi lahko poslušali tri predavanja.

Predstavniki danske mladinske zveze SDU

Johanson je poročal o delu te organizacije, deželni poslanec danske samostojne stran-ke SSW Mayer je govoril o politični in pravni problematiki, učitelj Andreassen pa o danskem šolstvu na Južnem Slesvigu. Za ta šolski sistem je značilno, da ga sestav-ljajo zasebne, od nemške države priznane danske šole, ki pa jih denarno podpira 70% Danske, le 30% pa ZRN. Pri tem je zanimivo, da velja isto razmerje tudi za nemške šole na Danskem, tako da ta drža-va prinaša kar dvojne stroške.

Sploh so na letošnjem seminarju prišle na dan tudi senčne strani dansko-nemških odnosov na Južnem Slesvigu, ki jih sicer v priročnikih o manjšinah običajno postav-ljajo za zgled v Evropi. To se je pokazalo tudi med predavanjem, ki ga je imel časn-ikar severnonemške radijske postaje iz Flensburga Hambach. Določili so mu zelo zahtevno predavanje, in sicer o tem, kako gledajo Nemci na dansko manjšino. Žal je bilo slišati vrsto trditev in stališč, ki so značilne — kot kaže — za vse manj ob-čutljive večinske predstavnike.

Na Južnem Slesvigu živi tudi 10.000 fri-zijsko govorečih prebivalcev. Gre za del fri-zijskega naroda, ki ga poleg teh severnih Frizijcev sestavljajo še zahodni Frizijci na Nizozemskem in pa Frizijci na nekaterih otokih Severnega morja. To skupnost so mogli udeleženci seminarja spoznati med celodnevni izletom na obalo Severnega morja.

Odkrili so tudi novo pokrajino z ravni-nami, ki so jih ljudje iztrgali morju z na-sipi in na katerih so posejane kmetije s slamnatimi strehami z zadnjimi mlini na veter. V eni izmed redkih frizijskih šol so imeli srečanje z učnim osebjem in sode-lavci strokovne ustanove Nordfriisk Insti-

tut. Glavna težava frizijskega prebivalstva je v razcepljenosti jezika in v številna na-rečja. Vsaj šest narečij je na tistem pod-ročju še zelo živih in iste šolske knjige morajo tiskati v šestih različnih izdajah. Kaj to pomeni za tako majhno skupnost, seveda ni potreba posebej razlagati.

Preostali čas na seminarju je bil posve-čen spoznavanju danskega ljudskega izro-čila ob pesmi in plesu, sproščenim prija-teljskim razgovorom in raznim sejam vod-stvenih teles mladinske komisije FUENS.

Tako je bil tudi na vrsti občni zbor s poročili predsedstva, v katerem je tudi predstavnik SSK, razprava o bodočem de-lu, stikom z organizacijami Evropske go-spodarske skupnosti, statutu, raznim skle-pom in podobno. Na občnem zboru so pri-šle na dan tudi nekatere organizacijske težave glede včlanjevanja v mladinsko ko-misijo, in glede načina dela, ki naj bi bilo v prihodnjem letu še živahnejše. Seminarju je sledil krajevni tisk, obiskali so ga tudi časnikarji nemškega radia iz Flensburga in danskega radia iz Apenrada.

Seminar je potekal v že ustaljenem pri-jateljskem vzdušju, posebno slovesen pa je bil zaključni večer z nastopom domače glasbene skupine, sporedom značilnih pe-smi vseh prisotnih manjšin, ki so bile celo razmnožene v posebni brošurici in s slo-vesno večerjo, ki jo je ponudila danska krovna kulturna organizacija SSW.

Ivo Jevnikar

Kamenčki

Nenavaden nahrbtnik

Takšen naslov ima »Glosa iz groba« Vla-da Kozaka, ki jo je objavil v sobotni pri-logi Dela 11. aprila. Tu beremo: »Bilo je ob praznovanju jubileja tovarišice Lidije Sent-jurčeve in njenega odlikovanja ob tej pri-ložnosti.« Po Popitovem govoru je nadalje-val: »Draga Lidija, ti si v nekem smislu skoraj za 40 let prehitela Berlinguerjev ko-munistični pluralizem, ki je odprl vrata v partijo tudi vernim kristjanom... Spomni se, sem ji dejal, kako si leta 1944 sprejela Dano (Kozakovo ženo) v partijo. Rekla si ji: Dana, ti boš kot rekonvalescent šla na politično delo v Bari; v tamkajšnjem za-točišču se je nabrala množica politično komaj prebujenih ljudi, ki prihajajo z vseh strani Italije in od nas in vzgajati jih je treba v našem duhu. Lidija jo je nato vprašala, kdaj je bila sprejeta v par-tijo. Dana pa ji je povedala, da sploh ni član partije, ampak da jo je Krištof-Ed-ward Kardelj na tistem potovanju, ko je šla z njim v Otočec na zasedanje Zavnoh in kongres AFZ kot delegatka Slovenije, popolnoma prepričal, da razdor in smrtna sovraštva med ljudmi različnih ver preki-ne in premaga pri nas lahko samo partija. Obenem pa je Dana priznala, da je ob vstopu v partijo zadržala le še vernost. Li-dija, ti si potem na kratko rešila ta ob-čutljiv in intimen problem tako, da si ji rekla: Od danes dalje si član partije, za-radi tega pa lahko še kar naprej moliš, če hočeš. In povedala si ji, da ste vi po Pri-morskem na veliko sprejemali poštene borbe v partijo, čeprav so imeli verske zadržke.«

Tako se je dogajalo 1944. leta. Kaj pa danes? Takoj za mejo na srednjih šolah v višjih razredih imajo danes do srednješol-cev ista merila za vstop v partijo. Neka profesorica je pred veliko nočjo vstop učencev takole propagirala: »Sramotno, v našem razredu je samo en član zveze ko-munistov. Vsi bi lahko bili. Vpišite se, saj če imate predsodke glede vere, jo obdržite in v srcu molite. To dela danes tričrt naših komunistov. Važno je število!« — Ko-mentar ni potreben!

STABILIZACIJA IN VRHOVI

V istem članku pisec Vlado Kozak na-daljuje: »Po slovesnem rokovanju in česti-tanju Lidiji smo posedli k mizam. Mene in Dano (ženo) so posedli na posebno čast-no mesto, med stare cekajevece, med bolj-ševike iz prve generacije. Meni nasproti je pri mizi sedela Vida. Potem ko so nam postregli, v duhu stabilizacije, s sendviči in vinom, sem pripomnil: "Ko sem jaz praznoval v vili Podrožnik svojo sedemde-setletnico, je primarširalo na mizo kar se-dem riht, in če bo to šlo tako naprej, bo-mo mogoče v prihodnje dobili ob takih priložnostih samo še hostije, kakor se je zgodilo pri kristjanih, pri katerih je ostal samo še spomin na nekdanja skupna ko-sila in skupne večerje v prvih stoletjih krščanstva, le simboličen obred obhajila!«

Stabilizacijo primerja obhajila lahko sa-mo tisti, ki res o veri ne da ne ve nič, pač pa je v svoji glavi pomešal poper s slad-korjem!

Cene

OKNO V DANAŠNJI SVET

Jubilejne slovesnosti v Carigradu

Carigraski patriarh Dimitrios I. je po-slal svojim škofom posebno okrožnico, s katero jih obvešča o velikih slovesnostih, ki jih bo priredila pravoslavna Cerkev ob 1600-letnici drugega carigrskega koncila. Osrednja slovesnost bo v Carigradu od 5. do 7. julija letos. Prisotni bodo najvišji poglavarji pravoslavnih skupnosti, zastop-nik papeža Janeza Pavla II. in delegati dru-gih sestrskih Cerkva. Ob tej priložnosti bodo 150 koncilskih očetov, ki so se udele-žili drugega carigrskega koncila, razgla-sili za blažene.

Cerkev v Ekvatorialni Gvineji se počasi obnavlja

V avgustu 1979 je uspelo vojakom zru-šiti desetletno krvavo diktaturo Maciasa Nguema. Dežela je majhna — 28.000 kv. kilometrov (poldruga Slovenija), prebival-cev pa šteje 350.000. V tistih desetih letih groze je pobegnilo v tujino nad 100.000 oseb, dnevno pa je bilo usmrčenih vsaj 50 ljudi. Ze leta 1968 sta bila izgnana oba škofa, pred koncem diktature pa ni bilo nobenega duhovnika več na svobodi, ker so zavrnili Maciasov poziv, da bi morali na začetku maše vzkliniti: »Dol z im-perializmom, kolonializmom in krščan-stvom!«.

V deželi je 90% prebivalstva katoliške vere, jezik pa je španski, ker je bila Ekv-a-torialna Gvineja več stoletij španska ko-lonija. Zato tudi sedaj prihaja največ po-moči iz Španije. Iz izgnanstva se je vrnil škof Rafael Nzé Abui, ki upravlja obe škofiji Bata in Malabo. Vrnili so se tudi

nekateri tuji misijonarji, da pomagajo težko preizkušeni deželi in domači duhov-ščini pri obnovitvenem delu.

Prav na tistem pa so odšli sovjetski sve-tovalci in sovjetski vojaški izvedenci, ki so skrbeli za naprave za popravilo sovjet-skih vojnih ladij, ki so se tam ustavljale in nadzorovali kretanja ladjevja zahodno-evropskih držav. Spet se je pokazalo, da Moskve ne motijo diktature, tudi najbolj nečloveške, ko gre za njene interese. In da svetovni tisk molči, ko interesi zahod-nih držav niso prizadeti.

Na Poljskem narašča število duhovnikov

V 27 poljskih škofijah in v 29 redovniških skupnostih je bilo lani posvečenih 632 novomašnikov, 43 več kot leta 1979. Ob koncu leta 1980 je bilo na Poljskem 20.234 duhovnikov, med njimi 4.748 redov-nikov. Naraslo je tudi število bogoslovcev. Teh je bilo lani 6.285. Največ bogoslovcev imajo škofije Krakov (320), Przemyśl (310), Katowice (308) in Wrocław (288). Med re-dovniki imajo največ bogoslovcev frančiškani (171), salezijanci (156), minoriti (131) in jezuiti (105).

Stalni diakoni v katoliški Cerkvi

Število stalnih diakonov stalno narašča. Sedaj jih je po vsem svetu 6.500. Največ jih ima Severna Amerika in sicer 4.100, v drugih državah Amerike jih je okoli tisoč. Evropa gre v tem oziru bolj počasi. Nem-čija ima 625 diakonov, Belgija 184, Italija pa 150. V Italiji se bo število v bližnji pri-hodnosti znatno zvišalo, ker se mnogi kan-didatje pripravljajo na posvečenje.

OD TEDNA DO TEDNA

■ Ministrski predsednik Forlani je poslal predsedniku Sovjetske zveze Brežnjevju od-govor na njegovo poslanico, ki so jo pre-jele vse zahodnoevropske vlade. V odgo-voru podpira zamisel o pogajanjih za nad-zorstvo in omejevanje jedrskih raket sred-njega dometa, a obenem poudarja, da bo treba odpraviti sedanje neravnovesje sil med vzhodnim in zahodnim blokom, ki je v škodo zahodnega in terja zato moderni-zacijo zahodnoevropskega raketnega siste-ma. Glede položaja na Poljskem napovedu-je Forlani težke zaplete, če bi Sovjetska zveza neposredno posegla v to državo, gle-de Afganistana pa zahteva umik sovjetskih čet.

■ Predsednik predsedstva SFR Jugosla-vije Cvijetin Mijatović je končal svoje po-tovanje po Zambiji, Tanzaniji in Zimbab-veju (bivša Rodezija) in se vrnil domov. V Salisburyju, prestolnici Zimbabveja mu je predsednik Mugabe spregovoril o notra-njem razvoju države po razglasitvi neodvi-snosti in omenil, da v deželi na splošno vlada mir, čeprav so drugod kaj drugega pričakovali. Mugabe je še spregovoril o prijateljstvu, ki je bilo skovano v času osvobodilnega boja in se zahvalil za vse-stransko pomoč.

■ V Prištini je sekretar pokrajinskega ko-miteja Zveze komunistov Kosova Mahmut Bakali na tiskovni konferenci s tujimi ča-snikarji izjavil, da je v preteklih neredih iz-gubilo življenje 8 demonstrantov in 1 mi-ličnik, ranjenih pa je bilo 75 demonstran-tov in 131 organov javne varnosti. Areti-ranih je bilo nad 200 izgrednikov. V glav-nem so to študenti.

■ Le nekaj minut po pristanku letala s francoskim predsednikom d'Estaingom sta v poslopuj letališča v Ajacciu na Korziki eksplodirala dva peklenska stroja. Pri tem je bilo ranjenih osem oseb: štiri uslužben-ke letališča in štirje švicarski turisti. Eden od njih, 19-letni Peter Hitz je naslednji dan podlegel smrtnim ranam.

■ Na posledicah gladovne stavke je umrl v hamburški bolnišnici Sigurd Debus, eden od 27 levičarskih teroristov, ki so več ted-nov protestirali proti poostrenim zapornim pogojem z gladovno stavko. Preostali stav-kajoči so sklenili prekiniti stavko, ker so dobili od Amnesty International zagotovi-lo, da nihče več ne bo zaprt v pogojih po-polne osamitve. Umrl Debus je bil obsojen na 12 let zaporar zaradi organiziranja šestih bančnih ropov in pripravljanja napadov z eksplozivom. Po njegovi smrti je v več zahodnonemških mestih prišlo do poulič-nih neredov in razdejanja trgovin, eksplo-diralo je tudi več peklenskih strojev.

■ Kardinal Višinski letos ni mogel opravi-ti obredov velikega tedna, ker trpi na prebavnih motnjah. Sv. oče mu je zato za letošnjo veliko noč poslal posebno pismo, ki so ga prebrali po vseh cerkvah. Papež v njej prosi Marijo Čestohovsko, naj da kardinalu duševne in telesne moči, da bo še vrsto let mogel izvrševati svojo vsak-danjo dejavnost.

■ V Bydgošču na Poljskem je zastopnik vlade podpisal sporazum s stavkovnim od-borom kmetov, ki so pred nekaj meseci zasedli sedež tamkajšnje Kmečke zveze zahtevajoč, da vlada prizna neodvisni sin-dikat Kmečke solidarnosti. Zaradi te za-sedbe in zahtev kmetov je prišlo na Polj-skem do velike napetosti, ki bi se skoraj končala v splošni stavki. Do registracije novega sindikata mora priti najkasneje do 10. maja.

Zapisnik goriške mladine

Ko sem pregledal zapisnik katoliške mladine na Goriškem, se mi je zdelo velika škoda, da mnoge stvari niso bile objavljene v časopisju. Povzel bom važnejše dogodke.

22. marca je bilo v Katoliškem domu v Gorici veliko športno srečanje skavtov iz Trsta in Gorice. Po maši so se ekipe pomerile v moškem nogometu (5:2 za Gorico), ženski odbojki (2:0 za Gorico), moški odbojki (2:0 za Gorico), ženskem nogometu (1:1), železni roki, gymcani in med dvema ognjema, pri čemer je zopet zmagała Gorica. Kljub slabi športni sreči so se Tržačani dobro držali in vsi skupaj čisto in pošteno igrali.

Po zaključku tekmovanja so se kuharji izkazali s skavtsko »pašastoto«. Popoldne je bilo nagajanje, prijateljski klepet, pesem slovesa in kot zaključek še nogometna tekma starejših skavtov. Poleg športnega užitka so se gledalci med tekmo lahko še do mile volje nasmejali raznim izvajanjem in napakam »ta starih«.

4. aprila so goriški skavti izvedli veliko akcijo pobiranja papirja in cunj za misijone. Akcijo so nadaljevali še 10. aprila in napolnili kar tri kontejnerje papirja. 13. aprila pa so imeli podobno dobrodelno akcijo mladi skavti iz Plešivega.

4. aprila zvečer je imela glasbena skupina »Nova misel« zelo uspešen koncert v Cerknici na Notranjskem ob zaključku dneva zbranosti 200-glave skupine mladih iz cele dekanije. Koncert je bil sestavljen iz duhovnega in narodnozabavnega dela. Pred navdušenimi mladimi poslušalci so morali ponoviti skoraj vse rezervne pesmi, tako, da se je koncert precej zavlekel v noč. To krat moramo Podgorce in druge člane te skupine pohvaliti predvsem zato, ker so dali dober poudarek samoglasnikom in se sporočilo bogatih pesmi razločno slišalo.

Naslednji dan (v nedeljo) so sodelovali pri župnijski maši ter nato ponovili še delo koncerta. Mladi gostitelji so jih nato peljali na ogled Cerkniškega jezera. S svoje »turneje« so se naši mladi vrnili navdušeni, saj so se z mladimi Notranjci spletli tudi prijateljske vezi.

5. aprila so se »Pohoda prijateljstva« prvič organizirano udeležili tudi slovenski goriški skavti z več kot 100 člani in dobili

kar tri priznanja. Poleg tega pa je 30 skavtov v krogih sodelovalo še pri organizaciji samega pohoda z italijanske strani in s tem močno razbremenilo glavne organizatorje salezijance.

13. aprila so imeli svoje duhovno srečanje v Zavodu sv. Družine srednješolci na temo: Vedno se moramo odločati. Vsak trenutek našega življenja in vsaka naša odločitev ima vrednost za večnost. Mladi sami so poiskali vse take trenutke in skupno iskali rešitve in možnost odgovora z »da« vrednotam in »da« Bogu. Srečanje se je zaključilo z zakramentom sprave, mašo, prigrizkom in na koncu še s filmom »Jezus iz Nazareta«.

15. aprila so se mladi od 15. leta dalje zbrali v istem Zavodu z zanimivo temo: Sprava s človekom in Bogom. Kristus je pred 2000 leti prebil zid smrti, trpljenja in obupa za nas danes. Torej, nakazal je rešitev vseh človeških problemov. Ta »prehod« pa je po meri vsakega človeka. Zato se ga s plačo odkrivati in iti skozenj.

Na teh dveh duhovnih srečanjih smo pogrešali mlade iz vasi, saj je namen teh popoldnevov: prijateljsko srečanje med seboj, srečanje z voditeljem, medsebojni pogovor, iskanje novih rešitev, poglobljanje vere, skupno razvedrilo in ne le gola praznovanje ali samo spoved kot mnogi še mislijo.

Na veliki četrtek se je k češčenju sv. Rešnjega Telesa od 22. do 23. ure zbralo pri Sv. Ivanu lepo število fantov.

Na veliki petek popoldne so k doživetju otroškega križevega pota pri Sv. Ivanu pripomogli diapozitivi iz filma »Jezus iz Nazareta«, otroško petje in molitev za razne namene človeštva ter meditacija gospoda kaplana.

Križevemu potu z italijansko mladino na goriški grad se je letos pridružila velika skupina mladih Slovencev. Sodelovali so tudi s svojo meditacijo. Skavti pa so prižgali lastnoročno izdelane bakle.

Slovenskega vstajenjskega slavlja ob 6.30 se je v stolnici udeležilo izredno veliko mladih. S tem so pokazali, kako čutili, da slovenski človek, kjerkoli se že nahaja, potrebuje tudi take pristno slovenske zunanje izraze vernosti. - N.M.

Je Vincencijeva konferenca še sodobna?

Objavljamo poročilo predsednice Slovenske Vincencijeve konference v Trstu prof. Laure Abramove, ki ga je imela na obnem zboru 2. aprila letos:

Kaj naš pomeni danes, v Trstu, za nas Slovence, Vincencijeva konferenca? Ali je ta organizacija, ki je nastala v Parizu že leta 1833 in med nami tržaškimi Slovenci leta 1946, za naše čase zastarela? Ali — obratno — ima še veljavne smotre in metode tudi za naš čas?

Kaj je Vincencijeva konferenca v svojem bistvu in čemu obstaja? Organizacija, ki si jo je zamislil njen ustanovitelj Friderik Ozanam, je izraz pristnega krščanskega duha, saj je zanimanje za bližnjega, ki je v stiski in potreben kakršnekoli pomoči — gmotne ali moralne — dejanski dokaz ljubezni do bližnjega. Prav ljubezen je to, kar razlikuje in odlikuje kristjane. »Glejte, kako se med seboj ljubijo!« so govorili že o prvih kristjanih.

Res ni krščanstva brez ljubezni — ljubezni do Boga in do bližnjega. Apostol Pavel nas uči, da vsa najimennejša dela in žrtve ne veljajo nič brez ljubezni. Ljubezen je tista, ki oživlja najmanjše dobro delo, naj si bo to prijateljska beseda ali potrpežljivo poslušanje osamelega, razumevanje in sočustvovanje do tistega, ki ga tare žalost, bolezen ali obup, gmotna pomoč tistemu, ki je v ekonomski stiski. To je prvi namen Vincencijeve konference: ljubiti bližnjega, sočustvovati z njim in mu dejansko priti na pomoč, ker je naš brat.

Ali moremo trdit, da je ta cilj zastarel? Ko bi to trdili, bi dokazali, da sploh nismo razumeli, kaj je krščanstvo.

V našem času in še posebej v našem mestu je nešteto primerov oseb, ki živijo same; ena tretjina prebivalcev je sestavljena iz starih ljudi in ti večinoma živijo sami. Samota in bolezen sta najhujše zlo našega časa. Za današnje družbo je sramota, da se skoraj vsak dan izve, da je kakšna oseba umrla v samotni. V mnogih primerih je samotna smrt samo zadnji akt daljše verige osamelosti in trpljenja.

Drugi hud pojav našega časa je razkroj družine in zato tudi zbeglost mladine. V mnogih primerih opazimo, da je mladina brez vsakega ideala, razvajena in prenasršena vseh udobnosti, katere ji nudita potrošniška družba in vse dopuščajoča vzgoja. Zato se čuti nesrečna in brez cilja, ki bi jo navduševal. Zato se vda le površnemu življenju, v hujših in neredkih primerih pa se upira družbi ali išče tolažbe v mamilih.

Naj omenim še vrsto prizadetih oseb in živčno bolnih ljudi. Iz svoje izkušnje kot članica upravnega odbora občinske ustanove za socialno oskrbo ECA lahko pričam, da so v našem mestu številni primeri razkrojenih družin, osamelih, bolnih in živčno oslabilih oseb. Slika, ki sem jo dobila o svojem mestu iz perspektive dela na socialnem polju, je grozotna. Mesto se naglo stara, rojstev in tudi porok je vedno manj. Veča se iz dneva v dan nujnost, da se okrepijo in razširijo socialne ustanove, da sprejmejo v svojo sredo ljudi, ki niso zmožni, da živijo sami. In v to vrsto ne sodijo le starejše osebe, ampak tudi mladi, ki so hudo bolni, handikapirani ali nezmožni živeti sami zaradi živčnih ali psihičnih motenj. To je danes socialno stanje pri nas.

Treba je, da se mi kristjani zavedamo, da moramo in moremo vsak izmed nas nekaj storiti za naše brate, ki so v stiski. Zaman se imamo za kristjane, če se zadovoljujemo le s svojo vero in z nekaj pobožnosti, v naših srcih pa ni ljubezni do bližnjega. »Kdor namreč ne ljubi svojega brata, ki ga vidi, kako more ljubiti Boga, katerega ne vidi?« nas opozarja apostol Janez.

Vincencijeva konferenca se prizadeva, da olajša kak primer stiske in trpljenja. Vendar je to le majhna kapljica pomoči v neizmernem številu potreb, ki se javljajo v naši družbi.

Zato se moramo opogumiti in navdušiti za dejansko delo ljubezni, ki nam ga Vincencijeva konferenca nakazuje. Z večjim navdušenjem bomo nadaljevali svoje delo. Iskali bomo osebe, potrebne kakršnekoli pomoči in se jim bomo približali z odprtim in prijateljskim srcem.

A to ni dovolj. Moramo razširiti delovanje ljubezni v našem mestu in po naših vaseh. Lepo bi bilo, ko bi nastale v vsaki župniji in v vsaki skupnosti združenja oseb, ki bi se odprle ljubezni do bližnjega in mu priskočile na pomoč. To bi začel nujno uredničevati novo družbo v duhu vstajenja. Prava, dejanska ljubezen do bližnjega bi bila tudi za nas živa priča našega verovanja.

Omejila sem se na en sam delokrog našega društva, na pomoč tistim, ki živijo v te ali one vrste stiski. Omenila bom kratko samo še važno delovanje Vincencijeve konference v prid mladini, zlasti z organiziranjem počitniške kolonije.

Vzgoja naše mladine nam mora biti vedno pri srcu. Nujno je nadaljevati z vzgojo otrok v koloniji, jo vedno izpopolnjevati ter prilagajati novim razmeram. Vsem, ki sodelujejo pri pripravi kolonije in v koloniji sami, je naša organizacija zelo hvaležna.

Lepo bi bilo, če bi utegnili nadaljevati stike z otroki, ki obiskujejo našo kolonijo, in z njihovimi družinami tudi med letom,

morda tudi v zvezi z ostalima dvema slovenskima društvoma, ki organizirata kolonije. Za vse to pa obstajajo resne težave, zlasti zato, ker so otroci, ki prihajajo v kolonije, razkropljeni po vseh krajih našega ozemlja.

Iskati moramo tudi novih poti do mladine, jo navduševati za dobroto in plemenito delovanje v prid bližnjemu. Tako ji bomo pomagali, da bo lažje reševala svoje duševne težave in našla v solidarnosti z drugimi lep zanos za svoje življenje.

tržaške novice

Velika sobota v Slovenskem pastoralnem središču

To je dan, ki ga je naredil Gospod, radujmo in veselimo se ga! Tako je pela duša na veliko soboto zvečer v kapeli Marijinega doma v ul. Risorta 3. Vtis smo imeli, da je šele ta večer v vsej polnosti zaživelo slovensko pastoralno središče. Kot po naročilu smo se tu znašli iz vseh predelov mesta.

Pa ne samo zaradi velikosobotnih obredov. Dva mlada katehumena sta namreč pri tej slovesni liturgiji prejela zakrament sv. krsta. Od teh je eden skupno z nekim drugim prejel tudi prvo sv. obhajilo. Številna udeležba sošolcev s starši in prijatelji, ki je z veliko zbranostjo sledila precej dolgem obredom je pričala, da je med nami še veliko posluha za praznovanje duhovnosti. Res vzorno branje beril je kazalo na precejšnjo duhovno zrelost mladih lectorjev.

Celotno liturgijo je spremljalo ubrano gregorijansko petje mladinskega zbora pod vodstvom Dine Slama-Pahor. Kar zajelo nas je v globine skrivnostnega slavlja vstajenja Luči. Telemannova skladba za orgle, violino in flavto je dala zadnji pečat temu prvemu velikosobotnemu slavu v slovenskem pastoralnem središču.

Toplim besedam in željam celebranta g. Gerdola novokrščencem se pridružuje tudi vsa naša skupnost, da bi vsi ostali zvesti Kristusu in krstnim obljubam.

Hvala šolskim sestram in vodstvu mladinskega zbora za požrtvovalno delo. Prihodnja večja slovesnost v tem središču se nam obeta na belo nedeljo, ko bosta prešla zakrament sv. zakona družbenica Ana Tomišič in Milan Tul. Že sedaj jima voščimo obilo božjega blagoslova. - F.V.

Društvo slovenskih izobražencev in odbor Sklada Dušana Černeta vabita na

SLOVESNO PODELITEV

literarne nagrade »Vstajenje« in nagrade Dušana Černeta. Podelitev nagrad bo v Peterlinovi dvorani Slovenske prosvete, ul. Domizetti 3 v ponedeljek 27. aprila ob 20.15.

Levstikova proslava v Marijinem domu v Rojanu

V soboto 11. aprila so dijaki nižje srednje šole »Fran Erjavca« pripravili v Marijinem domu v Rojanu lepo kulturno prireditev ob 150-letnici Levstikovega rojstva.

Najprej je nastopil ansambel »Modri slap«, v katerem igrajo dijaki, ki še obiskujejo šolo F. Erjavca in pa dijaki, ki so šolo lani zapustili. Ansambel vodi Jože Gruđen. Njegovo delo in trud z mladimi izvajalci se vidno obrestujeta, saj ansambel dobro napreduje.

Nato je nastopil šolski zbor, ki je pod vodstvom dirigenta prof. Franka Kanzia napel tri pesmi, od katerih dve ob spremljavi ansambla »Modri slap«.

Končno pa so se predstavili dijaki tretjega razreda, ki so v režiji prof. Lučke Susi uprizorili Levstikovega Martina Krpana. Gledališke predstave šole »F. Erjavca« imajo že tradicijo, saj že vrsto let dijaki pripravljajo po eno gledališko uprizoritev na leto. Vedno jim tudi prireditve uspe in odkrije nekaj novih igalskih talentov. Tudi letos je bilo nemajhno delo, ki ga je imela prof. Lučka Susi s priredbo besedila in s pripravo dijakov poplačano.

Nosilec glavne vloge Damir Starc je zelo sproščeno in dosledno odigral svojo vlogo. Prav tako prisrčen in dobro zadet lik cesarja Janeza je ustvaril Fabrizio Polojaz. Pa tudi vsi drugi — Erika Cibic kot cesarica, Katja Dolhar kot Jerica, Dario Mozzetti kot minister Gregor, David Pupulin kot Levstik, Giorgio Masl kot Brdavs, Moreno Vertovec kot kočijaž, Andrej Cunja kot sel, Irina Antoni kot dekla in Bole Andrej ter Patricija Požar kot povezoval-

ca — vsi zaslužijo pohvalo. Predvsem moramo pri vseh pohvaliti lepo in jasno dikcijo.

Škoda bi bilo, da bi bilo toliko truda vloženega v eno samo predstavo, zato bi bilo prav, da bi predstavo še kje ponovili.

Ob napadu PCI na sindikat slovenske šole

Vsedežavna zveza sindikatov je za 6. april razglasila splošno stavko na Tržaškem proti zavlačevanju rešitve miljske ladjedelnice Alto Adriatico.

Sindikat slovenske šole v Trstu je sklenil, da se tej že drugi splošni stavki za omenjeno ladjedelnico v tem letu ne bo pridružil, čeprav izraža prizadetim delavcem vso moralno podporo. Tako svoje zadržanje je odbor sindikata slovenske šole utemeljil z dejstvom, da je pri prvi splošni stavki dne 27. januarja na Trgu Unità prišlo do nesprejemljive diskriminacije slovenskega jezika in posredno celotne slovenske skupnosti in da je do enakega popuščanja v škodo Slovencev prišlo na sindikalnem zborovanju na Trgu Goldoni 25. februarja.

To utemeljitev je slovenska javnost povsem pravilno razumela in doumela v smislu, da se Slovenci ne moremo razdajati na vse štiri strani in potem doživeti takšne diskriminacije.

Proti temu stališču sindikata slovenske šole se je postavila edinole PCI, ki je v ta namen izdala poseben letak v dobri časniškarski slovenščini, v katerem je silovito napadla slovenski sindikat in ga prav po stalinovski označila za »organizatorja protestnega stavkokaštva«. Odgovornost za diskriminacijo slovenskega govornika na Trgu Unità pripisuje misovcem, Listi za Trst in demokratizmom, medtem ko je že vrabcem oziroma golobom na strehi mestne hiše znano, da je med glavnimi organizatorji protestne stavke bila miljska občina, ki jo vodi komunistični župan Bordon.

Takšen stalinovski napad partije na Sindikat slovenske šole je nekatere presenetil, velike večine učiteljev in profesorjev pa ni, ker pač znajo misliti s svojo glavo. Prav tega se komunisti bojijo, ker po njihovem nauku, morajo vsi slepo slediti navodilom in ukazom partije. Zgleda, da so slovenski komunisti še posebno alergični do pluralističnega izražanja misli in stališč med našo manjšino. Zato tudi ne trpijo, da avtonomno deluje in nastopa edini slovenski sindikat, katerega bi hoteli enostavno priključiti eni izmed vsedežavnih konfederacij, to je CGIL.

Solnik

Smrt slovenskega industrijca

V Münchnu v Zahodni Nemčiji je na veliki petek 17. aprila umrl ing. Drago Voloušek, eden izmed močnikov jeklarske industrije. Z izredno pridnostjo in sposobnostjo si je pridobil veliko bogastvo, a vedno ostal zgleden katoličan in navdušen Slovenec. Študiiral je na padovanski univerzi skupaj z dr. Jožetom Kovačičem, ki je dosegel čin polkovnika v ameriški vojski in je tudi glavni kirurg za ameriške vojske v Augsburgu.

Ing. Drago Voloušek se je kot begunec izselil v Severno Ameriko in živel z družino v Clevelandu. Ko se je pojavila neozdravljiva bolezen, se je zatekel v München, kjer so ga operirali, a bolezen je napredovala. Iskal je zdravje na otoku Minorki, kjer je imel svojo vilo in se končno spet vrnil v München. Tu ga je našla smrt.

Obnovili bodo pot Jezusovega križevega pota

Jeruzalemska mestna uprava bo obnovila pot, po kateri je Kristus nosil križ na Kalvarijo. Romarske skupine opravljajo vsak petek po tej poti pobožnost križevega pota.

SLOVENSKA SKUPNOST
vabi v **četrtek 30. aprila ob 20.30** na

PROSLAVO 40-LETNICE
ORGANIZIRANEGA ODPORA PROTI FAŠIZMU

Proslava bo v dvorani ul. Machiavelli 22/II v Trstu. Govoril bo dr. Rafko Dolhar. Sledi kulturni program.

Vsako življenje je sveto

Na velikonočno nedeljo je g. škof Bello mi imel v tržaški stolnici pridigo z jasno in odločno besedo. Poudaril je najprej, da z obhajanjem evharistije na veliko noč kristjani izpovedujemo svojo vero v vstajenje, prepričanje, da smo umrli s Kristusom in bomo zato živeli z njim, in brezmejno ljubezen do življenja, ki ga je Kristus ovekovečil.

Opozoril je na strah, ki je prevzel vse tiste, ki so prvi na samo veliko noč zvedeli, da je Kristus vstal od mrtvih. A od kod strah, preplašenost, negotovost? To je kod strah, da človek ne more sam čez mejo, ki jo predstavlja smrt. Strah pred smrtjo nam onemogoča življenje in ljubezen. Kdor hoče ljubiti, mora umreti egoizmu. Ljubiti pomeni tvegati in strah pred smrtjo to izključuje.

Ali ne naletimo v današnjem času na nekaj podobnega? Kaj zastavlja današnja miselnost, če ne prav misel na smrt ob majdnosti, o splavu in o pripravah na referendum 17. maja? Veliko se o tem govorijo. In to je prav. Žal pa je to govorjenje o smrti in ne o življenju: strah pred življenjem! Kadar ima prednost smrt, je konec z ljubeznijo.

Človeško življenje pripada Bogu in nihče se ga ne sme dotakniti. Božja zapoved »Ne ubijaj!« še vedno velja. Življenje človeka je treba braniti z vsemi sredstvi, tudi z zakonom. Dolžnost imamo, da se bomo dosegajo takih državnih zakonov, ki bodo odklanjali splav kot grob zločin.

Vera v vstalega Kristusa nam daje zaupanje v življenje. Verniku ko drago vsako življenje, predvsem tistih, ki so v nevarnosti. Vsakemu dolguje ljubezen, oporo, naklonjenost in vzpon.

Pripravi pa je treba v svetu tiste pogoje, ki bodo olajševali življenjsko pot in odpirali vsa srca za vesel sprejem novega življenja. Pri tem delu naj bodo v prvi vrsti mladi ljudje.

Vse to predstavlja težave in žrtve. A Bog je z nami. Njega prosimo za pomoč,

k njemu se zatekajmo. Da bo ljubezen premagala sovraštvo, da bo dobrota odpravila revščino, da bo življenje zmagovalo nad smrtjo.

Kar nam ne dela časti

V uradnem listu nadškofijskega urada v Ljubljani beremo, da zanemarjene kapelice in druga znamenja se še vedno dobijo ob naših poteh in cestah. Vsekakor nam to ne dela časti ne v verskem in ne v narodnem oziru. Mnogo teh znamenj so zadnja leta okusno obnovili. Nekatere večje župnije so se ponudile, da so obnovile vidna znamenja tam, kjer ni bilo pravzaprav najti pravega lastnika. Naj bi nas vsaj mesec majnik spet spodbudil, da bi pristopili k delu tudi tam, kjer tega še niso storili. Izkušnje kažejo, da mora biti nekdo, ki da spodbudo in gre. Naši predniki so nam z velikimi žrtvami in okusom postavljali ta znamenja, ne delajmo jim sedaj sramote. S tem bomo tudi na zunaj pokazali svojo vernost pa tudi svoje spoštovanje do kulturnih spomenikov.

Dve pomembni obletnici

Leta 381 je bil prvi carigrski koncil, ki je opredelil nauk o tretji božji osebi, o Sv. Duhu, leta 431 pa koncil v Efezu, ki je razglasil, da je Marija prava božja mati. Letos poteče torej od koncila v Carigradu 1600 let in od koncila v Efezu 1550 let.

Sv. oče je letos na praznik Gospodovega oznanjenja 25. marca izdal posebno okrožnico, s katero se spominja teh obletnic. V okrožnici vabi škofovske konference, patriarhe in metropolit katoliških Cerkva vzhodnega obreda, naj pošljejo za letošnje binkošti svoje zastopnike v Rim, kjer bodo v baziliki sv. Petra skupno proslavili ti obletnici.

Bog ne zahteva, da zmagujemo, ampak da se borimo. (Charles Freppel)

SLOVENSKA SKUPNOST

vabi
v soboto 2. maja ob 17. uri

NA POČASTITEV SPOMINA LOJZETA BRATUŽA

prve žrtve fašizma na Goriškem. Spominska svečanost bo na trgu pred župnijsko cerkvijo v PODGORI. Govoril bo dr. Drago Štoka, deželni poslanec. Sledi polaganje venca in kulturni program.

Občni zbor Goriške Moh. družbe

Goriška Mohorjeva družba sklicuje svoj IX. redni občni zbor, ki bo v četrtek 30. aprila letos v župnijski dvorani v Jamljah in sicer ob prvem sklicanju ob 16. uri in ob drugem ob 16.30. Vabljeni so vsi poverjeniki, med katere po pravilih GMD štejejo vse duhovnike, ki delujejo in podpirajo GMD v zamejstvu, na Primorskem, v goriški nadškofiji, tržaški škofiji, v Benečiji ter videmski nadškofiji. Med poverjenike prištevamo tudi katoliške laike, ki so prošli za vstop v GMD in jih je odbor GMD sprejel.

Dnevni red: 1. poročilo predsednika; 2. poročilo tajnika; 3. poročilo blagajnika; 4. poročilo nadzorstva in razrešnica prejšnjemu odboru; 5. volitve; 6. razglas volitev; 7. razno.

Po končanem zborovanju so vsi udeleženci vabljeni na skromno zakusko v gostilno Soban v Jamljah.

Romanje na zeleno Štajersko

Leto za letom roma goriška slovenska župnija »v Emav«. Tudi letos je ostala zvesta tej tradiciji in poročila prek Ljubljane, Celja, Maribora k Mariji v Pušavi pri Dravogradu. Vreme je bilo lepo, sončno, zato je bilo tudi razpoloženje temu primerno.

Začuden smo obstali, ko smo stopili v Marijino svetišče. Krasna baročna cerkev, umetniški spomenik prve stopnje. Pozlačeni kip Matere božje z Detetom je kopija kipa v cerkvi Sv. Marije Velike v Rimu. Cerkev je iz leta 1200, sezidali pa so jo benediktinci, ki so v bližini imeli velik samostan. Obiskali smo še cerkev v Sv. Lovrencu, prav tako biser baročne umetnosti. V obeh cerkvah sta tudi krasni prižnici. Pri Sv. Lovrencu so jo obnovili in dali za obnovo 4 milijone dinarjev. Župnik cerkve Marije Device v Pušavi nam je razložil zgodovino in lepote obeh cerkv.

Na povratku smo se ustavili še v Mariboru, obiskali stolnico in pomolili na grobu svetniškega škofa Slomška, ki je našel svoj zadnji dom v prezbiteriju mariborske stolnice. Pred cerkvijo smo se srečali s škofom dr. Francem Krambergerjem, mu čestitali in ga pozdravili.

Po isti poti smo se vrnili domov, zadovoljni, da smo v pomladni naravi preživeli tako lep dan, bogat na doživetjih.

Nova doktorica

Na vseučilišču v Trstu je konec marca dosegla doktorat v biologiji Konstanca Luis, ki živi na Livadi v Gorici. Ko se z njo in domačimi veselimo njenega uspeha, ji želimo, da bi tudi pri izvrševanju svojega poklica bila deležna mnogoterega zadovoljenja.

Koncert slovenske kantavtorice

Na vabilo skupine mladih je v soboto 11. aprila nastopila v predavalnici knjižnice Damira Feigla v Gorici slovenska kantavtorica Mateja Koležnik. Mlada pevka, ki je stara 19 let in obiskuje zadnji letnik gimnazije, je dobro znana v vsem slovenskem in tudi v jugoslovanskem prostoru ter nastopa že vrsto let na festivalih in na radiotelevizijskih oddajah. Prireditev je bila zamišljena kot priložnost za slovensko goriško mladino, da se neposredno seznani z enako mlado glasbenico, ki je doma v zasedanju Beli krajini na skrajnem južnem robu slovenskega prostora.

Kdor je prišel na to srečanje z »neznano« Matejo Koležnik, gotovo ni ostal razočaran. Dekle s kitaro nas je osvojilo s svojo pristno in preprosto besedo; povedlo nas je v svojo Belo krajino, močvirnato hosto ob Kolpi, v svoj mikrokozmos. S svojim igrivim in sproščenim nastopom je hitro vse prisotne pritegnila k pozornemu poslušanju. Eksplozivnemu komentiranju pesmi so sledila v čudovitem kontrastu pritaženo umirjena izvajanja njenih mehko zarisanih impresionističnih stihov. Naj omenimo še harmonijo in popolno stapljanje njenega, zdaj vedro bleščečega zdaj otožno razmišljajočega glasu v naelektrene, skoraj poduhovljene strune.

Zelo občuteno je tudi zapela nekaj skladb svojega mentorja, slovenskega kantavtorja Andreja Šiferja in rahločutnega ameriškega Leonarda Cohena.

Vse, ki niso bili na koncertu, obveščamo, da bo po velikonočnih praznikih Ljudski radio Gorica prenašal v svojih oddajah ves koncert. - D. D.

»Seghizzi 1981«

Na letošnjem mednarodnem pevskem tekmovanju »Seghizzi«, ki bo že dvajseto, bo sodelovalo 27 zborov iz 13 držav. Prijavilo se je sicer 61 zborov, vendar so bili prireditelji prisiljeni več kot polovico prijavljenih zavrniti, tako iz finančnih razlogov kot tudi ker v naši pokrajini za toliko oseb ni na voljo dovolj turističnih sob.

Najbolj od daleč bosta prišla ženski zbor iz Argentine in študentovski zbor iz Manile na Filipinih. To sta tudi edina neevropska zbora. Drugi bodo prišli iz Sovjetske zveze, Finske, Švedske, Bolgarije, Poljske, Madžarske, Češkoslovaške, Nemčije in Jugoslavije. Njen ugled bo branil Goričanom že dobro znani »Consortiu mmusicum« iz Ljubljane. Iz naše dežele bodo nastopili Polifonica Udinese, Polifonica iz Rude, Valrosandra iz Trsta ter zbora Polifonica Monfalconese in E. Grion iz Tržiča. Iz ostale Italije bo nastopil zbor Jubilate iz Legnana.

Mednarodno razsodišče bo štel 14 članov, pet več kot lani. V skladu z ministrskemu odločbo mora biti v njem 8 inozemcev. Predsednik žirije je komponist Goffredo Petrassi, Jugoslavijo pa bo zastopal Lojze Lebič, direktor Glasbene akademije iz Ljubljane, skladatelj in strokovnjak za sodobno glasbo.

Moški zbor iz Št mavra v Terski dolini

Jasna, topla pomladna nedelja 12. aprila je pripomogla, da je izlet moškega zbora iz Št mavra izredno dobro uspel. Podali so se v gorsko vasico Bardo (Lusevera) v Terski dolini. Povabili so jih, da bi s prepevanjem slovenskih in latinskih nabožnih pesmi popestrili obred svete maše na oljčno nedeljo. Domačini so napolnili montažno hiško, ki jim začasno služi kot cerkev, ker se je stara vaška cerkev ob potresu porušila. Slišati je bilo možakarja, ki je zadovoljen dejal, da je užival ob poslušanju takega petja, ki je boljše od harmonije in sploh da ni pogrešal instrumentalne spremljave.

Veselo vzdusje se je nadaljevalo v vaški gostilni ob kozarcu vina in v pričakovanju kosila. Spet so zadoneli glasovi, tokrat ob izvajanju slovenskih narodnih pesmi, pa tudi italijanskih in furlanskih, ki so takoj pritegnile pozornost prisotnih, da so se približali omizju.

Na poti domov se je vesela družina povzpela do Trémuna, kjer počiva beneški voditelj Ivan Trinko ter se mu na grobu poklonila s primerno pesmijo ter preživela še nekaj prijetnih uric na sončnem pobočju Matajurja.

Upati je, da bodo taka srečanja pogostejša ob sodelovanju tudi drugih skupin in da bodo postala običajna, kajti tudi take pobude naj bi prispevale, da se preko obujanja starih običajev in navad krepi narodna zavest. - R. M.

■ Svojevrstni žalosten rekord je doživel 59-letni podjetnik Ercole Bianchi iz Rima. V rokah ugrabiteljev je bil 16 mesecev, saj so ga ugrabili 12. decembra 1979, spustili pa na veliko soboto ponoči nedaleč od kraja S. Giovanni di Mileto v Kalabriji. Za njegovo izpustitev so svojci baje odšteli milijardo lir.

Dobro znana

KATOLIŠKA KNJIGARNA

Bogata izbira knjig, šolske potrebščine, nabožni predmeti

GORICA, Trg Vittoria 25

PEVSKI ZBOR RUPA-PEČ

vabi na tradicionalni

PRAZNIK FRTALJE

ki bo v dneh 1. in 3. maja v Rupi

Petek 1. maja ob 16. uri:

Nastop ansambla »Mladi mi« s Koroške, moškega zbora Krmin-Plešivo, mladinskega zbora iz Mirna ter dramske skupine PD Štandrež z veseloigro »Jubilej«. Slavnostni govornik bo dr. Rafko Dolhar iz Trsta.

Sobota 2. maja:

Zvečer bo deloval buffet z jedačo in pijačo.

Nedelja 3. maja ob 16. uri:

Nastop mladinskega zbora Rupa-Peč, dekliškega zbora »Danica« z Vrha, moškega zbora »Ciril Silič« iz Vrtojbe, mešanega zbora »Iskra« iz Železnikov in mešanega zbora iz Mirna.

Tako v petek 1. maja kot v nedeljo 3. maja bo skrbel za veselo družabnost ansambel TAIMS z Opčin.

VABILO NA OBČNI ZBOR

Kmečka in obrtna hranilnica in posojilnica v Nabrežini vabi vse člane, da se udeležijo rednega občnega zbora, ki bo v prvem sklicanju 24. aprila 1981 ob 8. uri in v drugem sklicanju

v nedeljo 26. aprila 1981 ob 9.30

v dvorani PD »Igo Gruden«, Nabrežina 89 s sledečim dnevnim redom:

1. Poročilo upravnega sveta, predložitev poslovnega obračuna 1980 in predlog o delitvi čistega dobička.
2. Poročilo nadzornega odbora.
3. Razprava, glasovanje za odobritev poslovnega obračuna, poročil in predloga o delitvi dobička.
4. Volitve upraviteljev, katerim zapade mandat.
5. Določitev zneska, ki ga morajo doplačati novi člani ob sprejemu v zadrugo.
6. Sklep o preknjiženju deleža razpuščenega jamstvenega sklada hranilnic in posojilnic Furlanije-Juljske krajine v redno rezervo.
7. Soudeležba pri zvišanju družbene glavnice Deželne zveze hranilnic in posojilnic za nepremičninsko investicijo.
8. Soudeležba pri zvišanju družbene glavnice centralnega zavoda Iccrea.
9. Pooblastilo upravnemu svetu za predložitev prošnje za odprtje podružnic.
10. Pooblastilo upravnemu svetu za usluge Bankamericard.
11. Določitev najvišjega zneska posojila, ki se sme podeliti posameznim prosilcem.
12. Določitev sejin za upravitelje.
13. Razno.

Člani si lahko ogledajo obračun in poročila na sedežu zadruge.

Upravni odbor

Duhovna obnova za dekleta in žene bo od srede 29. aprila do nedelje 3. maja v Marijinem domu v Trstu, ul. Risorta 3. Govori bodo ob 7. uri in ob 17.30. Začetek v sredo 29. aprila ob 17.30. Govoril bo lazarist g. Vinko Klančar z Mirenskega Grada. Ne zamudite izredne priložnosti za duhovno poglobitev.

Za misljon p. Kosa: N. N., Opčine 20.000; N. N., Sv. Ivan-Trst 10.000; N. N., Opčine 20.000 lir.

DAROVI

Za Katoliški glas: N. N., Gorica 30.000; A. Remškar, Avstrija 5.000 lir.

Za Zavod sv. Družine: Dora namesto cvetja na grob Nade Konjedic 50.000 lir.

I. G., Gorica: za Alojzijeve, cerkev sv. Ivana in Zavod sv. Družine po 20.000 lir.

Za števerjansko cerkev: Nivio Terpin namesto cvetja na grob Alojzija Terpina 20.000 lir.

Za cerkev na Opčinah: razni 35.000; N. N. 10.000; družina Kumar, Avstralija 10 avstralskih dolarjev; dr. Drago Gantar ob prvi obletnici smrti žene Helene 150.000; Marija Tavčar-Milič za velikonočno cvetje 20.000 lir.

Za kočjo sv. Jožefa v Zabnicah: družina Bratuž 100.000 lir.

Za katedralo v Skopju: Zora namesto cvetja na grob drage prijateljice Nade 50.000 lir.

Za lačne po svetu: družina Scharf, Nabrežina namesto cvetja na grob Angele Auersperg 10.000; N. N., Sv. Ivan-Trst 10.000 lir.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

Ljubljanska TV

Spored od 26. aprila do 2. maja 1981

Nedelja: 16.00 Rokomet Magdeburg: Kolinska Slovan. 17.20 Priluhimo tišini. 17.45 Umor iz usmiljenja, ameriški film. 20.00 Pozna pomlad, nadalj.

Ponedeljek: 16.45 R. Gobec: Kri v plamenih, opera. 21.05 Zadnja šolska naloga, drama. 22.00 Zimzelen pod snegom.

Torek: 17.15 Kapitan Kuk, slovaška pravljica. 17.25 Balet. 18.00 Palčki nimajo pojma. 20.00 Noč slovenskega naroda. 20.55 E. Zola: Vzpon Rougonovih. 22.05 Španske operne zvezde: Plácido Domingo.

Sreda: 17.00 Štirideset zelenih slonov. 17.20 Zapisi za mlade: Janez Bitenc. 17.55 Nogomet Jugoslavija: Grčija. 20.30 Aleluja Gretchen, brazilski film.

Torek: 17.25 Tehnica za natančno tehtanje. 17.55 Dva filma. 18.35 Joj, kam bi del? 20.00 Koncert. 20.50 Prizori iz življenja Filipa Filipovića, jug. film.

Petek: 10.10 Pastirci pri kresu in plesu, mladinska igra. 14.30 Clovek in stroj. 15.00 Živ-zav, lepljenka. 15.55 Vlak brez voznega reda, jug. film. 18.05 Vse bolj zelena je naša gora. 21.00 T. Mann: Buddenbrookovi, nadalj. 22.10 Ljubezen pod kapljami dežja, češki film.

Sobota: 13.50 Afriški slon. 15.25 Nogomet Slovdar: Vardar. 17.15 Boks. 18.30 Zbor 57 deklic in dečkov. 20.00 Otožni vitez, ameriški film. 21.50 Komorni zbor RTV Ljubljana. 22.25 Evropsko prvenstvo v gimnastiki za ženske.

KMEČKA BANKA

Ustanovljena leta 1909

GORICA

Korzo Verdi, 51

Telefon: 84206 - 84207 - 85383

Telefon menjalnice; 83909

Telefex 460412 AGRBAN

VSE BANČNE USLUGE MENJALNICA

RAZPOLAGAMO Z VARNOSTNIMI SKRINJICAMI